

bryder sig om at skaffe sig nogen Indtægt ved Siden af. Er der da ikke nogen Ubilighed i dette, at den første skal straffes, fordi han er flittigere, er dygtigere og tager sig mere til end den anden! Men dette vilde man kunne risikere ved en saadan Bestemmelse. Derfor er jeg ogsaa af den Grund noget i Tvivl om det rigtige i at gennemføre en saadan Bestemmelse; men Ministeriet har, som sagt, været inde paa det, og det vil ikke støde paa Vanskeligheder overfor mig, hvis man kunde faa en Bestemmelse af denne Art nogenlunde praktisk formet og der kan blive Enighed derom. Men jeg maa altsaa betone overfor ærede Medlemmer, at vi ingenlunde har været fremmede overfor dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem, der talte paa det radikale Partis Vegne (Koføed), nævnedes, at dette blev en Udgift for Staten og Kommunerne. Dertil maa jeg sige, at det er en Fejltagelse. Kommunerne faar ingen Udgift ved dette Lovforslag, hvis det vedtages i denne Form; det er kun Staten, der faar en Udgift, men Staten faar jo ogsaa en ret betydelig Udgift, og jeg vil advare imod, at man udvider Lovforslagets Rammer alt for stærkt. Jeg er overhovedet af den Mening, at man ved at skære af fra Toppen og lægge til for neden ganske sikkert ikke opnaar et ligeligt Resultat. Man kan jo forhandle om det; men man vil neppe ved at skære af oventil spare det, man lægger til nedentil. Man maa altsaa vide, hvad man gør i den Henseende.

Jeg har forstaaet paa de 3 ærede første Talere, at man ikke ønsker at udvide Lovforslagets Rammer. Det synes jeg imidlertid, at den ærede sidste Taler, den ærede Ordfører for Højre (Abrahamsen), var stærkt inde paa, og det advarer jeg imod. Naar det ærede Medlem siger, at der ingen Tilfredshed vil komme blandt dem, som Lovforslaget berører, hvis vi gennemfører Lovforslaget, som det foreligger, saa siger jeg ham absolut imod. Jeg er ganske overbevist om, at hvis et Lovforslag som dette gennemføres af den høje Rigsdag med de Ændringer, som her er antydede, eller uden disse Ændringer, som man nu kan blive enig om det, saa vil det vække stor Tilfredshed. Men saa med det samme at sige, at dette Lovforslag, som byder en Hjælp een Gang for alle, skal suppleres med en Bestemmelse om, at man yder de samme Folk, som det her drejer sig om, en maanedlig Hjælp ogsaa for det næste Aar, det kan jeg ikke

være med til. For det første er det nemlig ikke givet i dette Øjeblik, at Nødstanden varer ved saa længe; det maa man dog tage Hensyn til. Der er ingen, der i dette Øjeblik ved, hvor længe den nuværende Verdenskrig varer, og man kan dog ikke lovgive ud fra den Forudsætning, at den varer ved. Men dernæst drejer det sig jo om en Hjælp een Gang for alle. Om det kan blive muligt eller nødvendigt eller overkommeligt for Staten at gentage denne Foranstaltning ad Aare, det kan vi ikke sige noget om i Øjeblikket. Det faar staa hen. Men jeg kan ingenlunde være med til, at man nu straks yder den samme Hjælp for det kommende Aar, som man efter megen Overvejelse og det en Overvejelse, som jeg tror vil komme fra alle Sider, bliver enig om at yde for det Aar, som er gaaet.

Endelig berørte det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) Spørgsmaalet om Pensionisterne. Jeg vil ogsaa advare imod, at man drager dem ind med, skønt jeg meget vel er klar over, at der er Nød til Stede blandt mange af disse. Men Forholdet er dog her noget anderledes end med de i Statens Tjeneste nu arbejdende Personer. Staten har een Gang for alle gjort op, maa jeg sige, med de Personer, der har været i Statens Tjeneste og er gaaet af. De har efter min Mening ikke det samme Krav som de, der stiller deres Arbejde til Raadighed for Staten i dette Øjeblik, og som man maa gaa ud fra trænger til denne Dyrtidshjælp, denne Understøttelse, for at kunne udføre deres Arbejde tilfredsstillende, hvortil oven i Købet maa føjes, at adskillige af dem har haft et meget betydeligere Arbejde i det foregaaende Aar end tidligere. Noget saadant er paa ingen Maade Tilfældet for de af Staten pensionerede. Man kan have megen Sympati med dem, men jeg tvivler om, at det vil være muligt at imødekomme deres Ønsker, i alt Fald vilde det medføre en meget betydelig Forøgelse af den Sum, der her er Tale om.

Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget kommer i et Udvalg, og at dette Udvalg, om det just ikke vil arbejde med overordentlig Hast, hvad jeg for Resten slet ikke har forudsat, saa dog nogenlunde hurtigt vil kunne tilendebringe Forhandlingen. Jeg tror ogsaa, at det for de paagældendes Skyld er heldigt, om Rigsdagen saa hurtigt, som det altsaa er muligt, vil kunne ende sine Forhandlinger om denne Sag, thi der ses hen til Loven med stor Forventning, og — jeg vil atter sige det ærede